

вамъ. Вий ходите за свобода; колко бихъ желалъ да бжда на вашитѣ години, че да можахъ сжшо тѣй да нося пушка!

— Отъ кое село си, дѣдо? го запитахъ.

— Отъ Взерино, отговори.

— Какъ е господаря ви?

— Добрѣ е, той си е въ селото.

— Ами имате ли тукъ хлѣбъ и друго нѣщо за ядене?

— Нѣмаме, отговори принудително.

Тогава азъ му дадохъ пари, пѣкъ го задължихъ да отиде въ село и ни накупи хлѣбъ, тютюнъ и малко ракия, като го прѣдопрѣдихъ щото никому да не казва нищо. Той съ удоволствие прие да ни отслужи. Слѣдъ заминаването му оттеглихъ се съ другаритѣ си на срѣщоположната страна на около единъ километъръ въ балкана, кждѣто двоица караулиха отъ една височинка. Единъ или единъ и половина часъ бѣ се изминало откато бѣхме се разположили тамъ подъ кичеститѣ букови дървета, когато караула ми съобщи, че доло нѣкъдѣ съгледалъ една чета отъ 10—15 души, която прѣдполагаше да бжде отъ нашитѣ вислецки герои. Тѣ биле отправени къмъ село. Казахъ на Пенча да отиде и разбере кои сж. Слѣдъ малко той се върна заедно съ тѣхъ, които бѣха Войновски и другаритѣ му. Въртѣли се тамъ наоколо, защото не можали да минатъ рѣката. Войновски ме питаше и азъ му разказахъ подробноститѣ на сражението, убийството на Ботева и разпадането на дружината ни. Ахъ, усѣтихъ какъ сърдцето му се нарани. Той плачеше за войводата, той плачеше за другаритѣ, проклинеше той сждбата, кълнеше турчина! Малко слѣдъ това се върна стареца отъ село, като ми каза, че се уплашилъ отъ пристигналата тамъ войска и башибозуци, затова и нищо не можалъ да вземе.

Денътъ се прѣвалеше, бѣше на 22 май, когато караула ни доведи Х. Петръ съ 23 още другари. Той